

Bryssel den 26.4.2017
COM(2017) 196 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

**Utvärdering av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om
indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för
regleringsåren 1995/1996–2001/2002**

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Utvärdering av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för regleringsåren 1995/1996–2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

Denna utvärderingsrapport har upprättats i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG av den 16 juli 2003 om huruvida ett stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter är förenligt med den gemensamma marknaden (nedan kallat *rådets beslut*), enligt vilket de behöriga italienska myndigheterna årligen ska rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga på grundval av tilläggsavgiften för regleringsåren 1995/1996–2001/2002.

Det stöd som Republiken Italien beviljar mjölkproducenter genom att träda in och till gemenskapen betala det belopp som dessa producenter är skyldiga gemenskapen för tilläggsavgiften på mjölk och mjölkprodukter för regleringsåren från 1995/1996 till 2001/2002 och genom att låta dessa producenter betala tillbaka sin skuld genom uppskjuten betalning utan ränta över ett antal år anses, på grundval av artikel 1 i rådets beslut, undantagsvis vara förenligt med den gemensamma marknaden, under förutsättning att

- återbetalningen är fullständig och görs genom årliga amorteringar av lika storlek,
- återbetalningsperioden inte överstiger 14 år, från och med den 1 januari 2004.

Enligt artikel 2 i rådets beslut 2003/350/EG beviljas stödet på villkor att Italien anmäler hela tilläggsavgiften för avsedda perioder till Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), numera Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ), och att Italien drar av den resterande skulden från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, november 2004 och november 2005 i form av tre lika stora årliga amorteringar. Genom en skrivelse av den 26 augusti 2003 anmälde Italien i vederbörlig ordning hela tilläggsavgiften för regleringsåren i fråga. Den resterande skulden har i vederbörlig ordning dragits av från de utgifter som finansierats genom EUGFJ för november 2003, 2004 och 2005.

Enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/350/EG ska de behöriga italienska myndigheterna årligen rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas med indrivningen av det belopp som producenterna är skyldiga för tilläggsavgiften för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002.

Genom en skrivelse från AGEA (Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura) av den 4 november 2016 om amorteringen för 2015 (motsvarande den tolfte amorteringen) lämnade de italienska myndigheterna sin elfte rapport enligt denna bestämmelse till kommissionen.

Denna rapport innehåller kommissionens bedömning av de italienska myndigheternas rapport om resultaten för år 2015 i fråga om indrivningen av tilläggsavgiften, både vad gäller de sju regleringsår som omfattas av rådets beslut 2003/530/EG och de regleringsårer som inte omfattas av det beslutet.

Betalning av avgift enligt amorteringsordningen 2003

Rådets beslut om att tillåta Italien att träda in i mjölkproducenternas ställe och betala in tilläggsavgiften till EU:s budget gällde 25 123 producenter som var skyldiga att betala avgiften år 2005, då den första rapporten lämnades in till rådet. Detta antal har minskat till 21 189 för år 2015.

Av det totala antalet mjölkproducenter som omfattas av denna rapport och som är skyldiga att betala tilläggsavgiften för de sju regleringsår som omfattas av rådets beslut, har 15 431 valt att använda den amorteringsordning som infördes 2003. Innan den första amorteringen betalades 2004 var de 15 431 producenter som valt att omfattas av amorteringsordningen sammanlagt skyldiga omkring 345 miljoner euro. Det motsvarar ungefär en fjärdedel av hela skuldbeloppet för de producenter som har vägrat att ansluta sig till amorteringsordningarna. Det verkar därmed som om det till största delen är de producenter som står för de lägsta överskotts nivåerna som har valt att omfattas av amorteringsordningen. De producenter som står för de större produktionsöverskotten (cirka 8 000 producenter som fakturerats omkring 1 miljard euro i avgiftsskuld över de sju regleringsåren) har i stället valt att inte omfattas av amorteringsordningen. Det bör dock noteras att de italienska myndigheterna varje år tar emot nya ansökningar för amorteringsordningen. År 2015 inkom 22 nya ansökningar, motsvarande totalt 3,4 miljoner euro. Det totala belopp som omfattas av amorteringsordningen från år 2003 är 372,33 miljoner euro.

Den tolfte amorteringen, som uppgick till 25 390 665,74 euro, skulle betalas in av 10 540 producenter före den 31 december 2015. Av de italienska myndigheternas kontroller framgår det att 10 282 producenter i vederbörlig ordning betalade in sammanlagt 24 300 792,83 euro under 2015. Detta innebär att 97,55 % av producenterna har betalat 95,7 % av avgifterna i tid vid den tolfte amorteringen. Det har vid de elva tidigare amorteringarna registrerats att 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7 %, 96,4 %, 96,2 %, 90,5 %, 98,3 %, 96,9 %, 98,2 % respektive 95,9 % av de utestående beloppen betalats in i tid. Sammanlagt uppgår därmed den avgift som betalats in vid de första tolv amorteringarna till närmare 333 357 062 euro (dvs. nästan 97 % av det totala utestående beloppet).

Dessa betalningsnivåer tyder visserligen på att de producenter som omfattas av amorteringsordningen är beslutna att uppfylla sina skyldigheter, men kommissionen anser att den uppföljning som görs i de fall där betalning inte har registrerats inom tidsfristen är en tydlig indikator på hur angelägna de italienska myndigheterna är att se till att villkoren för ordningen uppfylls på ett korrekt sätt och, i slutändan, att driva in hela den utestående avgiften.

För den tolfte amorteringen har betalningar på 1 089 857 euro för de återstående 258 producenterna ännu inte registrerats. (De italienska myndigheterna kommer att redovisa dessa betalningar i nästa årsrapport).

Vad gäller den elfte amorteringen framgick det av den föregående rapporten att 268 producenter per den 31 december 2014 fortfarande hade utestående betalningar motsvarande ett belopp på 1 035 351 euro. Enligt uppgifter från de italienska myndigheterna anmälde de centrala myndigheterna alla dessa fall till de berörda regionala myndigheterna, som skulle driva in hela skuldbeloppet med ränta utanför amorteringsordningens ramar. Av de 268 producenter som man först antog inte hade betalat, visade det sig senare att 143 faktiskt hade betalat amorteringen. De 125 producenter som däremot verkligen inte har betalat den elfte amorteringen har uteslutits från amorteringsordningen och indrivningsförfaranden har inletts för dem.

Företag för vilka möjligheten att betala enligt amorteringsordningen har dragits in

Om en producent underlåter att betala en enda av de årliga amorteringarna leder det till att denne utesluts från amorteringsordningen och därmed kan bli föremål för indrivning av hela det belopp han eller hon fortfarande är skyldig, plus kumulerad ränta.

Tolv år från det att amorteringsordningen startade år 2003 har totalt 855 företag fått sin rätt att betala enligt ordningen indragen, motsvarande en total skuld om 30 073 846,37 euro.

Av detta belopp hade dock 12 338 942,12 euro betalats som amorteringar innan rätten drogs in, och 4 596 600,31 euro har drivits in efter indragningen, vilket gjort det möjligt att helt avsluta ärendet avseende utestående amorteringar för 238 företag. Den totala utestående skulden uppgår därmed till 13 149 255,86 euro och berör 617 företag.

Siffrorna visar att de italienska myndigheternas sätt att hantera indrivningen av avgiften från de producenter som har uteslutits ur amorteringsordningen efter underlåtenhet att betala en av de årliga amorteringarna är långt ifrån tillfredsställande. Mjolkproducenterna var också tvungna att avstå från att överklaga till italiensk domstol för att få rätt att omfattas av amorteringsordningen. Med tanke på detta förefaller den bristande indrivningen inte bero på eventuella utdragna domstolsförfaranden, utan snarare på den italienska förvaltningens oförmåga att faktiskt driva in beloppen.

Uppskov med betalningen i ett halvår och dess följder i fråga om statligt stöd

Genom artikel 2.12 k i den italienska regeringsförordningen nr 225 av 29 december 2010, som efter ändringar övergått till lag nr 10 av den 26 februari 2011, godkände Italien ett uppskov till den 30 juni 2011 för den amortering för 2010 som skulle ha betalats senast den 31 december 2010 enligt den amorteringsordning som godkändes genom rådets beslut 2003/530/EG.

Kommissionen förklarade genom sitt beslut C(2013) 4046 final av den 17 juli 2013 att uppskovet med betalning av de mjölkavgifter som förföll till betalning den 31 december 2010 utgör stöd som är oförenligt med den inre marknaden. Kommissionen ansåg också att detta stöd hade lett till en överträdelse av villkoren i rådets beslut 2003/530/EG, vilket innebar att mottagarna, utanför den ram som rådet fastställt, hade fått ett nytt statligt stöd som är olagligt i den mening som avses i artikel 1 f i förordning (EG) nr 659/1999 och som också är oförenligt med den inre marknaden.

I sitt beslut C(2013) 4046 final föreskrev kommissionen att Italien ska återvinna det oförenliga stödet från dem som har utnyttjat betalningsuppskovet, plus ränta.

De italienska myndigheterna har påbörjat de nödvändiga administrativa processerna för att återvinna det statliga stödet. Italien överklagade däremot också den 8 november 2013 kommissionens beslut vid tribunalen (mål T-527/13). Den 24 juni 2015 meddelade tribunalen en dom som delvis ogiltigförklarade kommissionens beslut. Den bekräftade kommissionens uppfattning att uppskovet med betalning av de avgifter som förföll till betalning den 31 december 2010 utgjorde ett stöd, men den avvisade kommissionens slutsats att det innebar ett nytt stöd för dem som dragit nytta av betalningsuppskovet, utanför den ram som fastställts i rådets beslut. Kommissionen har överklagat tribunalens dom till EU-domstolen (mål C-467/15 P), som ännu inte har tagit ställning i fallet.

Tilläggsavgift för regleringsåret 2002/2003

För regleringsåren 1995–2002 betalade Italien in tilläggsavgiften till EU:s budget för producenterna, i enlighet med rådets beslut 2003/530/EG.

Sedan 2004 betalar medlemsstaterna in tilläggsavgiften direkt till unionens budget i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1788/2003 av den 29 september 2003.

Regleringsåret 2002/2003 omfattas dock varken av rådets beslut 2003/350/EG eller av den nya ordning som infördes 2004. Eftersom Italiens nationella kvot överskreds var de ansvariga

italienska mjölkproducenterna skyldiga att betala in 227,76 miljoner euro till unionens budget för regleringsåret 2002/2003.

Av den här summan

- har 16,58 miljoner euro strukits genom juridiskt beslut,
- omfattas 5,67 miljoner euro av ordningen för återbetalning från år 2009 (2,12 miljoner euro har redan betalats),
- har 60,70 miljoner euro drivits in utanför amorteringsordningen, och
- har 24,39 miljoner euro blivit omöjliga att driva in.

Det återstår alltså, för regleringsåret 2002/2003, 120,42 miljoner euro av tilläggsavgift som ska betalas till Europeiska Unionens budget inom ramen för tilläggsavgift för mjölkproducenter som inte har följt amorteringsordningen från år 2009.

Utestående avgifter inom ramen för regleringsåren 1995/96 till 2008/2009 som varken omfattas av amorteringsordningen från år 2003 eller av ordningen för återbetalning från år 2009

Det har i tidigare rapporter nämnts att amorteringsordningen från 2003 och ordningen för återbetalning från 2009 (med en ränta som motsvarar referensräntan för unionen plus flera procentenheter) i praktiken omfattar bara en liten del av det avgiftsbelopp som ska drivas in.

Det sammanlagda avgiftsbeloppet för regleringsåren 1995/1996–2008/2009 uppgår alltså, enligt Italiens anmälan, till 2,303 miljarder euro. Av detta belopp har Italien återvunnit 671,8 miljoner euro mellan 2003 och 2015, varav 333 357 062 euro inom ramen för amorteringsplanen från 2003, 6,81 miljoner euro inom ordningen för återbetalning från 2009 och 331,65 miljoner euro utanför amorteringsordningarna.

Av det återstående beloppet (dvs. 1,63 miljarder euro)

- omfattas en liten andel (71,77 miljoner euro) av de amorteringsordningar som Italien införde 2003 och 2009 och som vissa av de mjölkproducenter som är skyldiga att betala avgiften har anslutit sig till,
- har 276,46 miljoner euro förklarats icke indrivningsbara till följd av att producenten har gått i konkurs eller efter annullering av en domare,
- återstår omkring 1,28 miljarder euro i skulder för de producenter som har vägrat att ansluta sig till amorteringsordningarna och som i de flesta fall har överklagat tilläggsavgiften hos de italienska domstolarna.

Kommissionen välkomnar uppgifterna i de italienska myndigheternas rapport om den tolfte amorteringen vad gäller den övergripande nuvarande situationen i fråga om återvinningen av avgiften inom ramen för den amorteringsordning som infördes 2003.

Vad gäller indrivningen av de belopp som inte omfattas av amorteringsordningen (1,28 miljarder euro) och som utgör 94,7 % av det totala belopp för tilläggsavgiften för regleringsåren 1995/96–2008/09 som ännu inte betalats (1,35 miljarder euro), visar emellertid de uppgifter som meddelats av den italienska förvaltningen på att framstegen är obetydliga. Framför allt har det inte gjorts några märkbara framsteg när det gäller indrivningen av avgiftsbeloppen då de antingen aldrig har överklagats eller har överklagats men bekräftats av berörd domstol, eller har överklagats men inte omfattas av uppskov.

Den 31 december 2015 uppgick det belopp som faktiskt uppburits – utanför amorteringsordningen – till 331,65 miljoner euro, medan det kvarstående indrivningsbara beloppet uppgick till 799,38 miljoner euro. Kommissionen noterar också att 484 miljoner euro av det utestående beloppet på 1,28 miljarder euro för regleringsåren 1995/96–2008/09, utanför amorteringsplanerna, ännu inte är indrivningsbara eftersom de har överklagats och uppskov beviljats av domstol. Indrivning ska dock ske så snart ett positivt domstolsbeslut har utfärdats till förvaltningen.

Vid en fortsatt granskning av utvecklingen vad gäller obetalda belopp utanför amorteringsplanerna, särskilt de som ska betalas enligt rådets beslut (1995/96 – 2001/2002), går det att konstatera att 34 % av de indrivningsbara beloppen har återvunnits fram till idag (dvs. 110,37 euro av 324,17 miljoner euro). Av de summor som för närvarande är indrivningsbara för regleringsåren 1995/96–2008/2009 är det endast 25,8 % som faktiskt har uppburits (278,04 miljoner euro av 1,077 miljarder euro).

Bland de belopp som är indrivningsbara kan följande urskiljas:

- Belopp som inte har överklagats: av de 168,66 miljoner euro som är indrivningsbara har 96,05 miljoner euro återvunnits, vilket motsvarar en indrivningsgrad på 57 %.
- Belopp som har överklagats, men som inte har beviljats uppskov: av de 178,57 miljoner euro som är indrivningsbara har endast 19,29 miljoner euro, dvs. 10,8 %, drivits in.
- Belopp som har bekräftats av domare: av de 730,20 miljoner euro som är indrivningsbara har 162,71 miljoner euro, dvs. 22,3 %, drivits in.

Kommissionen påpekar att indrivningen är oerhört låg för de båda senare kategorierna. Av de 168,66 miljoner euro som aldrig bestridits och därför omedelbart kunnat återkrävas återstår dessutom ytterligare 72,62 miljoner euro att driva in.

Kommissionen beklagar djupt att arbetet med att driva in den del av avgiften som inte införts i amorteringsordningen från 2003 eller ordningen för återbetalning från 2009 går långsamt.

Kommissionen har fortsatt att nära följa indrivningsprocessen i Italien, särskilt indrivningen av avgifter som inte omfattas av amorteringsordningen. Kommissionens avdelningar har vid flera tillfällen framfört sina synpunkter (även negativa kommentarer) till de italienska myndigheterna och begärt detaljerade uppgifter om olika aspekter av indrivningen av mjölkavgiften.

Trots kommissionens upprepade uppmaningar har de italienska myndigheterna ännu inte drivit in merparten av de avgifter som ska betalas.

Kommissionen har skickat ett meddelande till Italien i juni 2013 och sedan ett motiverat yttrande i juli 2014. Då svaren från Italien inte har lett till några betydande framsteg i indrivningen beslutade kommissionen den 26 februari 2015 att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien i EU-domstolen för brott mot artikel 258 FEUF. Den 6 augusti 2015 väckte kommissionen talan mot Italien för underlåtenhet att vidta tillräckliga åtgärder för att garantera en ändamålsenlig och effektiv indrivning av överskottsavgifterna från de mjölkproducenter som överskridit sin individuella kvot under de år då Italien överskred sin nationella mjölkkvot (mål C-433/15).

Slutsats

I den mån villkoren för tillämpning av den amorteringsordning som godkändes av rådet 2003 uppfylls, anser kommissionen att de italienska myndigheternas framsteg när det gäller att driva in utestående belopp från producenter, som valde att börja tillämpa

amorteringsordningen för regleringsåren 1995/1996 till 2001/2002, visar att ordningen förvaltas på lämpligt sätt.

När det gäller de belopp som inte omfattas av amorteringsordningarna har kommissionen redan i sina utvärderingsrapporter till rådet sedan 2010 och därefter i sin underrättelse till Italien den 20 juni 2013 samt slutligen i det motiverade yttrande som avgavs den 10 juli 2014 uttryckt sitt missnöje med att det inte sker några väsentliga framsteg i återvinningen av mjölkavgifterna kopplade till mjölkkvoterna.

De uppgifter som de italienska myndigheterna lämnar i sin rapport om den tolfte amorteringen visar att ingen väsentlig ny utveckling har skett vad gäller indrivningen av den del av avgiftsbeloppet som inte omfattas av amorteringsordningarna. Med hänsyn till det stora avgiftsbelopp som ännu inte har betalats och på grund av att återvinningen av dessa belopp har dragit ut så länge på tiden måste det konstateras att EU-rätten långt ifrån har upprätthållits på ett ändamålsenligt och effektivt sätt av de italienska myndigheterna.

Det är också på denna grund som kommissionen beslutade att, den 6 augusti 2015, väcka talan mot Italien inför EU-domstolen för överträdelse av artikel 258 FEUF (mål C-433/15), angående vilken domstolen ännu inte har uttalat sig.